

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

ՎԱՍԻ ԽԱՂԱՇՈՒԹԵԱՆ ԱՄԵՆԱՅՆ ԱՇԽԱՐՀ

ամաշխարհային երկրորդ պատերազմի արյունոս ողբերգությունը ապրած և տեսած բարի կամքի տեր միլիոնավոր մարդիկ, կրոնական ու ժաղաքական տարրեր հայացքների տեր բազմարիվ անձնավորություններ, գիտության, արվեստի ականավոր գործիչներ, ծնողներ և ընտանիքի հարազատներ, մոտ 10 տարի առաջ, ինչնարուին կերպով իրենց միահամուր ձայնը բարձրացրին հանուն խաղաղության, բնդիմ նոր պատերազմի սպառնալիքի: Եղացքնի բոլոր մասերում կազմակերպվեցին խաղաղության պաշտպանության տեղական մարմիններ, և ապա 1948 բվականին ստեղծվեց խաղաղության Պաշտպանության Համաշխարհային մնայուն Խորհուրդ, որի վրա պարտականություն դրվեց պայքարել հանուն խաղաղության, բնդիմ պատերազմի:

Օրերի հետ միասին անեց, կազմակերպվեց խաղաղության պաշտպանության համաձայնության շարժումը և դարձավ անխորակելի ուժ աշխարհում, որպես ամրողական արտահայտությունը բարի կամքի տեր միլիոնավոր աշխատավոր, խաղաղահետ ծողովուրդների ձգումների:

Խաղաղության պաշտպանության համաշխարհային շարժման իր գործուն և անմիջական մասնակցությունը բերեց նաև Քրիստոնեական նկեղեցին, որպես խաղաղության վրա խարսխված աստվածահիմն մի հաստատություն:

Քրիստոնեությունը խաղաղության կրօն է և Քրիստոս՝ «իշխան խաղաղութեան», որ եկավ խաղաղացնելու համար ինքն իր մեջ ալեկոծ, բաժան-բաժան դարձած ան-

խաղաղ աշխարհը և հաշտեցնելու Աստուծուց հենացած, շարացած, ապականված և խոռված մարդկություններ Արարշի հետ: Քրիստոնեական կրօնը խաղաղությունը սիրողներին, այն պաշտպանողներին և խաղաղության համար պայքարողներին համարում է «Աստուծոյ որդիք»: «Երանի խաղաղարարաց, զի նոյն որդիք Աստուծոյ կոչեսցին»:

Քրիստոնեական նկեղեցին, այդ թվում մաճավանդ Հայաստանյայց Առաքելական նկեղեցին, ամեն օր աղորում է «վասն խաղաղութեան ամենայն աշխարհի»: Մեր կրօնական-հոգևոր բանաստեղծության ամենասիրված և ծողովրդական թեմաներից մեկն է եղել խաղաղության թեման: Մեր նկեղեցու կամարների տակ, ամեն օր, առավատ և երեկոյան ժամասցության պահին հնչում են խաղաղության օրիներգերն ու աղորքները, բարոգներն ու պատգամները: Մեր հախնիները դարեր շարունակ մեր տաճարներում աղորել են և այսօր էլ մեր հավատացյալ ծողովուրդը աղորում է «ամենայն աշխարհի խաղաղութեան» համար: Նա այդ խաղաղությունը ցանկանում է երկրի բոլոր ծողովուրդներին ու ազգերին, կրօններին ու լեզուներին, այն ցանկանում է «ամենեեցուն», բոլոր երանց, որոնք կարիք ունեն խաղաղության և խաղաղ, ստեղծագործ աշխատանիր:

Չատ խոր և անկեղծ են եղել մեր ծողովրդի և նկեղեցու հայացքները խաղաղ աշխատանիր և խաղաղության մասին: Մեր ծողովուրդը իր կյանքի փորձով շատ բարձե է գեահատել և աշխատանիր և խաղաղությունը, որովհետև նա ապրել է միշտ իր արդար վաստակով, իր նակատի բարինեով, նա ստեղծագործել է իր հանճարով և երբեք աչ-

չի ունեցել օտարի հողին, ինչին ու վաստակին:

ԽԱՂԱՂՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ԱՇԽԱՏԱՆՔ: Անմարդությունը ժողովուրդների անկարովածելի հրամայական իրավունքը, մասնական այսօր, համաշխարհային երկրորդ պատերազմի արհարիվներից հետո, երբ երկրի վրա խաղաղության և ժողովուրդների միջև խաղաղ համագործակցության վրա նորից իր մոայլ ձեռքն է փորձում երկարել ատոմային և ջրածնային զենքների սարսափը: Ո՞չ մի ժամանակ աշխարհի չի տեսել այնքան արյուն ու արցունք, այնքան մաս և ավերածություն, որքան առաջին և երկրորդ համաշխարհային պատերազմներում: Մարդկությունը երբեք չի ապրել այնքան տառապանք ու վիշտ, որ ան մեր օրերի սերունդը այս վերջին հիսնամյակում: Խոկ է ավելի անավոր, կործանարար, բնաշնչող կիմերի երրորդ համաշխարհային պատերազմը, եթե հնարավոր շինու կասեցնել այն՝ բարի կամքի տեր, խաղաղության ծարավի միջնավոր մարդկանց վեռական, համարձակ և հետևողական պարագավ:

Մեայուն խաղաղությունը միշտ հույսն է եղել մարդկության: Սակայն այսօր, տառամական դարում մանավանդ, հաճապազօրյա հացի, ջրի, կյանքի շափ խաղաղությունը անհրաժեշտ է աշխարհին, մարդկության: Անա թե ինչո՞ւ խաղաղության պաշտպանության գործը, կրոնների, ազգերի, բաղադրական տարբեր սիստեմների համագործակցության և խաղաղ գոյակցության սկզբանքը արդար և նվիրական գործ է և բայց ժողովուրդները, բրիտանյան և ոչ բրիտանյան աշխարհը, իրենց սեփական կյանքով և արյանով, պատրաստ են փակելու ընդմիշտ նոր պատերազմի արյունոտ հանապարհը: ՊԱՏԵՐԱԶՄԸ ՈՃԻՐ է ԱՍՏՈՒԾՈՒՅՑԻՐ, ՈՃԻՐ է ՄԱՐԴԿՈՒԹՅՈՒՆ ՎԵՆ ՈՒ ՆՎԻՐԱԿԱՆ ԽՈՖԱԼԱԲԻՐԻ ԴԵՄ, ՈՃԻՐ է ԲԱՆԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ՈՒ ՊՐՈԳՐԵՍԻ ԴԵՄ: Այսօր այնքան միհրարական ու ոգեսրիշ է տեսնել, որ աշխարհի ողջ մարդկությունը վեռարար դեմ է պատերազմին և իր շանհերը միավարել է ազնիվ պայմանում հանուն խաղաղության և աշխատում է չեզոքացնել «ուժի բաղադրականությունը» և ենչակելու իրավունքի, արդարության, ժողովուրդների ազգայինկրնական վեճիրավության, իրավականարարության սկզբունքը:

Այսպիսի մարդասիրական, սրտագին զգացմունքով, բրիտանեական լավատեսությամբ և վառ հավատով է, որ Վեհափառ Հայրապետը մայիսի 14-ին, հանուն Հայատակեայց Առաքելական նկեղծուու և հայ հավատացյալ ժողովրդի, Մոսկվայում մասնակցեց Խաղաղության պաշտպանության

Սովետական կոմիտեի համագումարին և հանդես եկալ խաղաղության նվիրված բովանդակալից նապու:

Վեհափառ Հայրապետը Մայր Արոնից, «սուրբ գրական Արարատի հայոց աշխարհից և բրիտանեական հավատական բազմադարյան կենտրոն Ս. Էջմիածնից» խաղաղության ողջույն տարավ Մոսկվային, ՍՍՌՄ խաղաղության կողմանակիցների համագումարին և կարդաց խաղաղության նվիրված եր հայրապետական խոսքը՝ «Ի ՍԵՐ ԱՍՏՈՒԾՈՒ, Ի ՍԵՐ ՄԱՐԴՈՒ, Ի ՍԵՐ ԿՅԱՆՔԻ ԵՎ Ի ՍԵՐ ՔԱՂԱՔԱԿՐԹՈՒԹՅԱՆ: ԽԱՂԱՂՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿՅԱՆՔԻ ՈՒԺԵՐԻ, ԱՌՈՂՋ ԵՎ ՇԻՆԱՐԱՐ ՈՒԺԵՐԻ ՆԵՐԴԱՇԱԿԱՆ ԳՈՅԱՎԻՃԱԿԱՆ Է՝ ԱՐԴԱՐՈՒԹԵԱՆ ԲԱՐՈՅՑԱԿԱՆ ՕՐԵՆՔԻ ԼՈՒՅՍԻ ՏԱԿ:»

«Մենք Մեր խոսքը մասնավորելով մեր փոքր Ազգին, նայ ժողովրդին, պետք է դառնուրյամբ հաստատենք, որ նա վերջին հարյուամյակների բնացգում, և մասնական 1915—1916-ի սև տարիներին, անոնի կերպով տուժեց, կոտորվեց և գրեթե բնաշինչ եղավ ազգովին ամբողջապես առաջին համաշխարհային պատերազմի բնացգում՝ իր խոկ պատմական Հայրենի հողի վրա:

Մահվան անդրունից փրկված հայ ժողովրդի մի մասը, այսօր մեկտեղված արևոտ և խաղաղ Սովետական Հայկական Հանրապետության մեջ, իսկ մյուս մասը, ավելի քան մեկ միլիոն, դժբախտ նակատագրի հարվածով ցրված ի սփյուս աշխարհի բայր մինչ մայր ցամաքների վրա, գուց ավելի քան ուրիշ ժողովուրդներ մի սուրբ իղձ ունեն, այն է՝ տեսնել աշխարհում տեական խաղաղ գոյակինակ և երկների միջև բնական հարաբերություններ և բարեկամություն, որպեսզի խաղաղությամբ ապրի ու զարգանա նաև իրենց Մայր Երկիր՝ Սովետական Հայատական, որ ան չուրջ բառամատ տարի բուժում է իր դարավոր վերեւերը, վերաշինվում է, առաջադիմում կյանքի բոյր բնագավառներում ու ծաղկում է երշաբիկ:

ԱՀԱ. Թե ԽՆՉՈՒ ՀԱՅ ԵԿԵՂԵՑԻՆ ԵՎ ՄԵՐ ՀԱՎԱՏԱՅՅԱՅ ՃՈՂՈՎՈՒՐԴԸ, Ս. ԷջՄԻԱԾՈՒ ԳԼԽԱՎՈՐՈՒԹՅԱՄԸ, ՀԱՅՐԵՆԻՔՈՒՄ ԵՎ ՍՓՅՈՒՌՈՒՄ ԿԱՆԳՆԱԾ Է ԵՂԵԼ ԵՎ ՀԱՐՈՒՆԱԿՈՒՄ Է ԿԱՆԳՆԱԾ ՄՆԱԼ ՀԱՅ ՃՈՂՈՎՐԴԻ ԵՎ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻ ԳԵՐԱԳՈՒՅՆ ԻԴԵԱՆԻ ԽԱՂԱՂՈՒԹՅԱՆ ՊԱՇՏՈԱՆՈՒԹՅՈՒՆ ԴԻՐՔԵՐՈՒՄ:

Մեր ժողովուրդը իր ժամանակակից պատմության վերջին 40-ամյակին միայն կարողացավ ձեռք բերել այն իրական, մայուն խաղաղությունը, որի համար նա պայմանական է, երազել, աշխատել և աղորել: Այդ նար նվաճած խաղաղության պայմաններում անել է մեր ժողովրդի կենսունակությունը և նա տեսել է, իր կյանքի փարձով հասկացել

խաղաղության արժեքը և նետեաբար կանգնել է խաղաղասեր ծողովուրդների ընտանիքի մեջ, խաղաղության համար մղվող պայմանը առաջին շարժում: Ո՞չ մի ծողովուրդ, բայսունեական ո՞չ մի եկեղեցի այնքան չի տառապել, չի շարշառվել ինչժամ մեր ծողովուրդն ու Եկեղեցին: Դարերի ընթացքում բրնձակալ ուժերը միշտ սուր են բարձրացրել վրա. Վիրապուել են մեր ազգային արժանապատճուրյունը, արհամարին են մեր լեզուն ու Եկեղեցին, ավերել, ոչնչացրել մեր ստեղծագործ հոգեսոր և նյուրական մշակույրի հուշարձանները: Բայց մենք ոչ ո՛ի դիմ ստեղծության ու փոխվեծի զգացումով տողորդված չենք եղել: Սիրել ենք միշտ ազատությամբ ու խաղաղությամբ ապրել: Ու նորից ստեղծագործել ենք, չենացրել մեր խաղաղ աշխատանքով, մեր խաղաղայինությամբ:

Մեր հոգում երեք չի մարել խաղաղության ձգուումը և վերջնական արդարության և խաղաղակի նկատմամբ պայծառ հույսն ու անկոտում նավառը:

Խաղաղությունը, որ եղել է շարունակ բաղդաները բայց տաճշված և իրավագրկված:

Ճողովուրդների, սիրելի է ողջ մարդկության: Խաղաղություն են ցանկանում բոլոր երանե, որոնց համար բանկազին է իրենց հայրենիքի բարզավանումը, ստեղծագործաշխարհը, իրենց ծողովուրդի ազատությունն ու ապագան, իրենց ծնողների, հարազատների, եւեխաների կյանքը: Բայց իրշ է խաղաղություն ցանկանալը, խաղաղության համար միայն աղորելը: ԽԱՂԱՂՈՒԹՅՈՒՆԸ ՊԵՏՔ է ՆՎԱԶԵՎ, ԱՇԽԱՏԱՆՔՈՎ, ՊԱՅՔԱՐՈՎ, ԱՂՈԹՔՈՎ, ՄԻԱՀԱՄՈՒՌ ԿԱՄՔԲՈՎ, «Բռնճ յափշտակեցին զնա» (Մարք. ԺԱ 12):

Խաղաղության պաշտպանության գործը արդար ու նվիրական գործ է, որովհետև այն աստվածական գործ է:

Հայ Եկեղեցին ջերմագին աղորել է միշտ և պայշարել խաղաղության համար, որպեսզի «լուսցին պատերազմունք, զադարեսցին յարձակմունք թշնամեաց, տնկեսցի սեր և արդարութիւն ի յերկրի»:

ԽԱՂԱՂՈՒԹՅՈՒՆԸ ԿՀԱՂԹԻ ՊԱՏԵՐԱԶՄԻՆ: Այս է խորունկ նավառը բարի կամքի տեր, խաղաղության ծարավի միլիոնավոր մարդկանց:

